ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 22ας Ιουνίου 2004 *

Στην υπόθεση Τ-185/02,

Claude Ruiz-Picasso, κάτοικος Παρισιού (Γαλλία),

Paloma Ruiz-Picasso, κάτοικος Λονδίνου (Ηνωμένο Βασίλειο),

Maya Widmaier-Picasso, κάτοικος Παρισιού,

Marina Ruiz-Picasso, κάτοικος Γενεύης (Ελβετία),

Bernard Ruiz-Picasso, κάτοικος Παρισιού,

εκπροσωπούμενοι από τον δικηγόρο C. Gielen,

προσφεύγοντες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπουμένου από τους G. Schneider και U. Pfleghar,

καθού,

έτερος διάδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Πρωτοδικείου:

DaimlerChrysler AG, με έδρα τη Στουτγκάρδη (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο S. Völker, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ασκηθείσα κατά της αποφάσεως του τρίτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 18ης Μαρτίου 2002 (υπόθεση R 0247/2001-3), σχετικά με διαδικασία ανακοπής μεταξύ της «κληρονομίας Picasso» και της DaimlerChrysler AG,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους N. J. Forwood, πρόεδρο, J. Pirrung και A. W. H. Meij, δικαστές,

γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της συνεδριάσεως της 11ης Νοεμβρίου 2003,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 11 Σεπτεμβρίου 1998, η παρεμβαίνουσα κατέθεσε στο Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος, συνταχθείσα στα γερμανικά, βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί.

2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το λεκτικό σημείο PICARO.

3 Τα προϊόντα και οι υπηρεσίες για τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση του σήματος υπάγονται στην κλάση 12, κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας, σχετικά με την κατάταξη των προϊόντων ή των υπηρεσιών για την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως αυτός έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «Μηχανοκίνητα οχήματα και μέρη αυτών, λεωφορεία».

4 Στις 25 Μαΐου 1999, η αίτηση καταχωρίσεως σήματος δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο Κοινοτικών Σημάτων*.

5 Στις 19 Αυγούστου 1999, η «κληρονομία Picasso», κοινωνία συγκληρονόμων κατά την έννοια των άρθρων 815 επ. του γαλλικού Αστικού Κώδικα, όπου οι κοινωνοί είναι οι προσφεύγοντες, άσκησε ανακοπή βάσει του άρθρου 42, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, στρεφόμενη κατά της καταχωρίσεως του σήματος για όλες τις κατηγορίες προϊόντων που διαλαμβάνονταν στην αίτηση καταχωρίσεως. Ο λόγος που προβλήθηκε προς στήριξη της ανακοπής ήταν ο κίνδυνος συγχύσεως που διαλαμβάνεται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94. Η ανακοπή στηρίχθηκε στην ύπαρξη του κοινοτικού σήματος αριθ. 614 867, δικαιούχος του οποίου είναι η «κληρονομία Picasso» (στο εξής: προγενέστερο σήμα). Το προγενέστερο σήμα, ήτοι το λεκτικό σημείο PICASSO, κατατέθηκε την 1η Αυγούστου 1997 και πρωτοκολλήθηκε στις 26 Απριλίου 1999 για προϊόντα που υπάγονται στην κλάση 12 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας και τα οποία αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «οχήματα· μηχανήματα κινήσεως στο έδαφος, στον αέρα ή στο νερό, αυτοκίνητα, λεωφορεία, φορτηγά, φορτηγάκια, τροχόσπιτα, ρυμουλκούμενα οχήματα».

6 Με απόφαση της 11ης Ιανουαρίου 2001, το τμήμα ανακοπών απέρριψε την ανακοπή για τον λόγο ότι δεν υφίστατο κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ των επίμαχων σημάτων.

7 Στις 7 Μαρτίου 2001, η κληρονομία Picasso άσκησε προσφυγή ενώπιον του ΓΕΕΑ, βάσει του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94, με την οποία ζήτησε να ακυρωθεί η απόφαση του τμήματος ανακοπών και να απορριφθεί η αίτηση καταχωρίσεως του σήματος.

8 Με απόφαση της 18ης Μαρτίου 2002, η οποία κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 17 Απριλίου 2002 (υπόθεση R 247/2001-3, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το τρίτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ απέρριψε την προσφυγή. Κατ' ουσίαν, το τμήμα προσφυγών θεώρησε ότι, δεδομένου του υψηλού βαθμού προσοχής του ενδιαφερομένου κοινού, τα επίμαχα σήματα δεν ήσαν παρεμφερή ούτε φωνητικώς ούτε οπτικώς. Επιπλέον, θεώρησε ότι η σημασία του εννοιολογικού στοιχείου του προγενέστερου σήματος μπορούσε να εξουδετερώσει οποιαδήποτε φωνητική ή/και οπτική ομοιότητα μεταξύ των επίμαχων σημάτων.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

9 Με δικόγραφο που συνέταξαν στην αγγλική και κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 Ιουνίου 2002, οι προσφεύγοντες, ενεργούντες υπό την ονομασία «κληρονομία Picasso», άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή.

10 Δεδομένου ότι η παρεμβαίνουσα αντιτάχθηκε, εντός της προθεσμίας που έταξε προς τούτο η Γραμματεία του Πρωτοδικείου, στο να καταστεί η αγγλική γλώσσα διαδικασίας, καθορίστηκε, ως γλώσσα στην οποία είχε συνταχθεί η αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος, η γερμανική ως γλώσσα διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 131, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

11 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπονται στο άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας, έθεσε ερωτήσεις στους προσφεύγοντες και στο ΓΕΕΑ, οι οποίοι απάντησαν εντός της προς τούτο ταχθείσας προθεσμίας.

12 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που έθεσε το Πρωτοδικείο κατά τη συνεδρίαση της 11ης Νοεμβρίου 2003.

13 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση·

— να δεχθεί την ανακοπή και να απορρίψει την αίτηση καταχωρίσεως του σήματος·

— να καταδικάσει την παρεμβαίνουσα στα δικαστικά έξοδα.

14 Το ΓΕΕΑ ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

15 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

16 Η παρεμβαίνουσα ισχυρίζεται ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη, καθόσον η κληρονομία Picasso δεν είναι ούτε φυσικό ούτε νομικό πρόσωπο. Το δικόγραφο της

προσφυγής δεν αναφέρει το είδος του νομικού προσώπου στο οποίο εμπίπτει η οντότητα αυτή και η εν λόγω οντότητα δεν επισύναψε στο δικόγραφο της προσφυγής καμία απόδειξη περί της νομικής υποστάσεώς της, αντίθετα προς τις επιταγές του άρθρου 44, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας.

17 Απαντώντας στις γραπτές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, οι προσφεύγοντες ανέφεραν ότι μια κοινωνία κατά την έννοια των άρθρων 815 επ. του γαλλικού Αστικού Κώδικα, μολονότι δεν διαθέτει νομική προσωπικότητα, αποτελεί οντότητα ανεξάρτητη από τα μέλη της η οποία μπορεί να είναι δανειστής ή οφειλέτης και έχει το δικαίωμα να είναι διάδικος. Επικουρικώς, οι προσφεύγοντες δήλωσαν ότι έπρεπε να θεωρηθεί ότι η προσφυγή είχε ασκηθεί επ' ονόματι των πέντε κοινωνών. Επιπλέον, προσκομίστηκαν δηλώσεις με τις οποίες παρείχετο στον Claude Ruiz-Picasso η εξουσία διενέργειας, επ' ονόματι των τεσσάρων λοιπών κληρονόμων, όλων των πράξεων που αποσκοπούν στη διασφάλιση των δικαιωμάτων τους όσον αφορά το έργο και το όνομα του Pablo Picasso.

18 Το ΓΕΕΑ εξέθεσε ότι η κληρονομία Picasso ήταν καταχωρισμένη, στο μητρώο των κοινοτικών σημάτων, ως δικαιούχος του προγενέστερου σήματος και ότι, ως εκ τούτου, είχε την ικανότητα να είναι διάδικος στη διαδικασία ανακοπής βάσει των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 8, παράγραφος 2, στοιχείο α', περίπτωση ii, και του άρθρου 42, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 40/94.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

19 Για να αποδείξουν την ικανότητα της κληρονομίας Picasso να είναι διάδικος ως οντότητας ανεξάρτητης από τα μέλη της, οι προσφεύγοντες αναφέρθηκαν μόνο στις διατάξεις των άρθρων 815 επ. του γαλλικού Αστικού Κώδικα. Κληθέντες από το Πρωτοδικείο να συμπληρώσουν τις σχετικές αναφορές τους και να προσκομίσουν, σύμφωνα με το άρθρο 44, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας, την απόδειξη της νομικής υποστάσεως της οντότητας αυτής, περιορίστηκαν σε εκ νέου αναφορά στα άρθρα 815 επ. του γαλλικού Αστικού Κώδικα. Αντί να προσκομίσουν πρόσθετα στοιχεία από τα οποία να μπορούν να πιστοποιηθούν, για να

ικανοποιηθούν οι προϋποθέσεις του άρθρου 44, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας, η αυτοτέλεια και η ευθύνη, έστω και περιορισμένη, της κληρονομίας Picasso και αντί να προσκομίσουν την απόδειξη ότι η εντολή στον δικηγόρο τους είχε συννόμως δοθεί από εκπρόσωπο της οντότητας αυτής, ο οποίος είχε την προς τούτο εξουσία, οι κοινωνοί προσκόμισαν, επικουρικώς, τη διεύθυνσή τους, τις εξουσιοδοτήσεις που τέσσερις από αυτούς είχαν παράσχει στον Claude Ruiz-Picasso, καθώς και την εντολή που ο τελευταίος αυτός είχε δώσει.

20 Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός ότι η κληρονομία Picasso καταχωρίστηκε ως δικαιούχος του προγενεστέρου σήματος και μετέσχε, υπό την ιδιότητα αυτή, στη διαδικασία ανακοπής και στη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών δεν αρκεί για να θεωρηθεί ότι η προσφυγή που ασκήθηκε επ' ονόματί της είναι σύμφωνη προς τις επιταγές του άρθρου 44 του Κανονισμού Διαδικασίας.

21 Αντίθετα προς όσα υποστηρίζει η παρεμβαίνουσα, τούτο δεν σημαίνει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη. Συγκεκριμένα, ο όρος «κληρονομία Picasso» προσδιορίζει συλλογικά τους πέντε κοινωνούς οι οποίοι, ως φυσικά πρόσωπα, δεν υπόκεινται στις υποχρεώσεις που διαλαμβάνονται στο άρθρο 44, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας. Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι η προσφυγή ασκήθηκε από τους πέντε κοινωνούς.

22 Το γεγονός ότι οι κοινωνοί επέλεξαν να ασκήσουν την υπό κρίση προσφυγή χρησιμοποιώντας τη συλλογική ονομασία «κληρονομία Picasso» δεν επηρεάζει το παραδεκτό της προσφυγής αυτής. Συγκεκριμένα, δεν χωρεί καμία αμφιβολία ως προς την ταυτότητα των προσώπων που ενεργούν υπό τη συλλογική αυτή ονομασία. Επιπλέον, υπό τις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως, κανένα έννομο συμφέρον των λοιπών διαδίκων στη διαφορά δεν εμποδίζει το Πρωτοδικείο να διορθώσει αυτεπαγγέλτως τον προσδιορισμό του προσφεύγοντος για την έκδοση της παρούσας αποφάσεως.

Επί της ουσίας

23 Οι προσφεύγοντες προβάλλουν δύο λόγους ακυρώσεως προς στήριξη της προσφυγής τους, οι οποίοι αντλούνται, αφενός, από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 και, αφετέρου, από μη τήρηση των διαδικαστικών αρχών του άρθρου 74, παράγραφος 1, in fine, του κανονισμού 40/94, καθόσον το τμήμα προσφυγών υπερέβη τα όρια της διαφοράς μεταξύ των διαδίκων στη διαδικασία ανακοπής. Πρέπει να εξεταστεί κατ' αρχάς ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παραβίαση των διαδικαστικών αρχών, καθόσον το τμήμα προσφυγών υπερέβη τα όρια της διαφοράς μεταξύ των διαδίκων στη διαδικασία ανακοπής

Επιχειρήματα των διαδίκων

24 Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι το τεκμήριο σχετικά με τον υψηλό βαθμό προσοχής του ενδιαφερομένου κοινού, που διατυπώνεται στη σκέψη 15 της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθώς και οι υποθέσεις σχετικά με την επιρροή του προγενέστερου σήματος στην αγορά και την πρόσληψη του σήματος αυτού από το ενδιαφερόμενο κοινό, που διαλαμβάνονται στις σκέψεις 19 έως 21 της αποφάσεως αυτής, δεν στηρίζονται σε κανένα στοιχείο προσκομισθέν από τους διαδίκους στη διαδικασία αναίκοπής. Κατά τους προσφεύγοντες, το τμήμα προσφυγών δεν εδικαιούτο να στηρίξει την απόφασή του σε τεκμήρια και υποθέσεις τα οποία δεν επικαλέστηκαν οι διάδικοι.

25 Το ΓΕΕΑ αντιτείνει ότι το τμήμα προσφυγών δεν παρέβη το άρθρο 74, παράγραφος 1, in fine, του κανονισμού 40/94 στηρίζοντας την απόφασή του σε πραγματικά

περιστατικά τα οποία εισήγαγε αυτεπαγγέλτως στη διαδικασία. Αντιθέτως, κατά το ΓΕΕΑ, το τμήμα προσφυγών προέβη προσηκόντως σε νομική εκτίμηση παγκοίνως γνωστών πραγματικών περιστατικών, επί των οποίων είχε στηρίξει την απόφασή του το τμήμα ανακοπών.

26 Η παρεμβαίνουσα φρονεί ότι το ΓΕΕΑ δικαιούται να στηρίζει τις αποφάσεις του σε παγκοίνως γνωστά πραγματικά περιστατικά, ακόμη και αν τα περιστατικά αυτά δεν τα έχει επικαλεστεί κάποιος διάδικος στη διαδικασία. Κατ' αυτήν, είναι παγκοίνως γνωστά το γεγονός ότι τα αυτοκίνητα είναι προϊόντα τα οποία διατίθενται στο εμπόριο σε υψηλές τιμές, καθώς και το γεγονός ότι, κατά την αγορά ενός αυτοκινήτου, την απόφαση του καταναλωτή την επηρεάζει ένας ιδιαίτερα μεγάλος αριθμός παραγόντων.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

27 Κατά το άρθρο 74 του κανονισμού 40/94, «σε διαδικασία που αφορά τους σχετικούς λόγους απαραδέκτου της καταχώρισης, η εξέταση [του ΓΕΕΑ] περιορίζεται στα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι καθώς και στα υποβληθέντα από αυτούς αιτήματα».

28 Η διάταξη αυτή περιορίζει διττώς την εξέταση που πραγματοποιεί το ΓΕΕΑ. Αφορά, αφενός, τη σχετική με τα πραγματικά περιστατικά βάση των αποφάσεων του ΓΕΕΑ, ήτοι τα πραγματικά περιστατικά και τις αποδείξεις στα οποία οι αποφάσεις αυτές μπορούν εγκύρως να στηριχθούν [βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Ιουνίου 2002, Τ-232/00, Chef Revival USA κατά ΓΕΕΑ — Massagué Marín (Chef), Συλλογή 2002, σ. II-2749, σκέψη 45], και, αφετέρου, τη νομική βάση των αποφάσεων αυτών, ήτοι τις διατάξεις που το επιληφθέν όργανο οφείλει να εφαρμόσει. Έτσι, το τμήμα προσφυγών, αποφαινόμενο επί προσφυγής κατ' αποφάσεως τερματίζουσας τη διαδικασία ανακοπής, δεν μπορεί να στηρίξει την απόφασή του παρά μόνο στους σχετικούς λόγους απαραδέκτου που ο οικείος διάδικος προέβαλε, καθώς και στα σχετικά πραγματικά περιστατικά και τις αποδείξεις που επικαλέστηκε ο διάδικος αυτός [απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Σεπτεμβρίου 2003, Τ-308/01, Henkel κατά ΓΕΕΑ — LHS (UK) (KLEENCARE), Συλλογή 2003, σ. II-3253, σκέψη 32].

29 Ωστόσο, ο περιορισμός της σχετικής με τα πραγματικά περιστατικά βάσεως της εξετάσεως την οποία διενεργεί το τμήμα προσφυγών δεν αποκλείει το να λάβει το τμήμα αυτό υπόψη, πέραν των γεγονότων που ρητώς προέβαλαν οι διάδικοι στη διαδικασία ανακοπής, παγκοίνως γνωστά πραγματικά περιστατικά, ήτοι περιστατικά τα οποία μπορούν να γίνουν γνωστά στον οποιοδήποτε ή μπορούν να γίνουν γνωστά από γενικώς προσιτές πηγές.

30 Συγκεκριμένα, πρέπει να ληφθεί υπόψη, κατ' αρχάς, ότι ο κανόνας δικαίου του άρθρου 74, παράγραφος 1, in fine, του κανονισμού 40/94 συνιστά εξαίρεση σε σχέση με την αρχή της αυτεπάγγελτης εξετάσεως των πραγματικών περιστατικών, την οποία καθιερώνει in limine η ίδια αυτή διάταξη. Επομένως, στην εξαίρεση αυτή πρέπει να δοθεί στενή ερμηνεία που να ορίζει το περιεχόμενό της κατά τρόπον ώστε να μη σημειώνεται υπέρβαση του μέτρου που είναι αναγκαίο για την επίτευξη του σκοπού της.

31 Όσον αφορά όμως τον κανόνα δικαίου του άρθρου 74, παράγραφος 1, in fine, του κανονισμού 40/94, η ratio legis έγκειται στην απαλλαγή της διοικήσεως από το καθήκον να προβαίνει η ίδια στην εξέταση των πραγματικών περιστατικών στο πλαίσιο των διαδικασιών inter partes. Ο σκοπός αυτός δεν αναιρείται οσάκις το ΓΕΕΑ λαμβάνει υπόψη παγκοίνως γνωστά πραγματικά περιστατικά.

32 Αντιθέτως, το άρθρο 74, παράγραφος 1, in fine, του κανονισμού 40/94 δεν μπορεί να έχει ως σκοπό να αναγκάσει το τμήμα ανακοπών ή το τμήμα προσφυγών να εκδώσει εν γνώσει του απόφαση με βάση υποθέσεις σχετικές με τα πραγματικά περιστατικά που είναι προδήλως ελλιπείς ή αντίθετες προς την πραγματικότητα. Ομοίως, δεν αποσκοπεί στο να επιβάλει στους διαδίκους σε μια διαδικασία ανακοπής να προσκομίσουν ενώπιον του ΓΕΕΑ το σύνολο των παγκοίνως γνωστών πραγματικών περιστατικών που μπορούν ενδεχομένως να είναι κρίσιμα για την εκδοθησόμενη απόφαση. Συγκεκριμένα, η ερμηνεία της διατάξεως αυτής υπό την έννοια ότι αποκλείεται να λαμβάνονται αυτεπαγγέλτως υπόψη παγκοίνως γνωστά πραγματικά περιστατικά θα παρότρυνε τους διαδίκους να παραθέτουν λεπτομερώς στα δικόγραφά τους, προληπτικώς, γενικώς γνωστά πραγματικά περιστατικά και θα ενείχε έτσι τον κίνδυνο να καθιστά σε μεγάλο βαθμό επαχθή τη διαδικασία ανακοπής.

33 Κατόπιν των προεκτεθέντων, πρέπει να εξεταστεί αν το τμήμα προσφυγών υπερέβη τα όρια της διαφοράς μεταξύ των διαδίκων, λαμβάνοντας υπόψη τα διάφορα στοιχεία τα οποία αφορά ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως.

34 Πρώτον, οι προσφεύγοντες επικρίνουν τη σκέψη 15 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στην οποία τονίζεται ότι ο βαθμός προσοχής του μέσου καταναλωτή μπορεί να ποικίλλει ανάλογα με την κατηγορία των επίμαχων προϊόντων και ότι «μπορεί να υποτεθεί ότι, στη συγκεκριμένη περίπτωση, ο ενδιαφερόμενος καταναλωτής θα δώσει ιδιαίτερη προσοχή στην αγορά των προϊόντων αυτών» (ήτοι στα αυτοκίνητα και στα μέρη αυτών, καθώς και στα λεωφορεία). Δεύτερον, οι προσφεύγοντες προσάπτουν στο τμήμα προσφυγών ότι έλαβε υπόψη, στη σκέψη 19 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τη σημασία του εννοιολογικού στοιχείου του ονόματος «Picasso» στην οικεία αγορά και ότι έκρινε ότι «[μπορούσε] να υποτεθεί ότι η πλειονότητα των ευρωπαίων καταναλωτών συνδέουν συνειρμικά τη λέξη "PICASSO" με τον παγκοσμίως διασημότερο ζωγράφο του ΧΧού αιώνα, ήτοι τον Pablo Picasso». Τρίτον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το τμήμα προσφυγών δεν μπορούσε να στηριχθεί στα διαλαμβανόμενα στις σκέψεις 20 και 21 της προσβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με τα οποία «ο διακριτικός χαρακτήρας που είναι σύμφυτος στο σημείο PICASSO είναι τόσο υψηλός ώστε κάθε δυνάμενη να γίνει αντιληπτή διαφορά μπορεί να αρκεί για να αποκλειστεί οποιοσδήποτε κίνδυνος συγχύσεως στο πνεύμα των ενδιαφερομένων καταναλωτών» και ότι «ο ενδιαφερόμενος καταναλωτής, ερχόμενος σε επαφή με το όνομα PICASSO και το σήμα το οποίο συνιστά, ουδέποτε θα συνδέσει συνειρμικά το σήμα PICARO και τον Ισπανό καλλιτέχνη στον οποία κάνει αναφορά το σήμα PICASSO».

35 Στα ανωτέρω παρατεθέντα χωρία της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών δεν εισήγαγε νέα πραγματικά περιστατικά, παγκοίνως γνωστά ή όχι, αλλά διευκρίνισε και εφάρμοσε το κατά πάγια νομολογία κρίσιμο κριτήριο για την αξιολόγηση της ύπαρξης κινδύνου συγχύσεως μεταξύ των οικείων σημάτων, ήτοι την τεκμαιρόμενη πρόσληψη από τον ευλόγως προσεκτικό και ενημερωμένο μέσο καταναλωτή της οικείας κατηγορίας προϊόντων ή υπηρεσιών (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1997, C-251/95, SABEL, Συλλογή 1997, σ. I-6191, σκέψη 23· της 16ης Ιουλίου 1998, C-210/96, Gut Springenheide και Tusky, Συλλογή 1998, σ. I-4657, σκέψη 31, και της 22ας Ιουνίου 1999, C-342/97, Lloyd Schuhfabrik Meyer, Συλλογή 1999, σ. I-3819, σκέψεις 25 και 26). Πρόκειται συνεπώς για ουσιώδες στοιχείο της συλλογιστικής του τμήματος προσφυγών. Οι προσφεύγοντες δεν μπορούν όμως να ισχυρίζονται ότι το τμήμα προσφυγών υπερέβη, χρησιμοποιώντας αυτό το κριτήριο που είναι απαραίτητο για την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως, τα όρια της διαφοράς μεταξύ των διαδίκων.

36 Σχετικά με το δεύτερο από τα προαναφερθέντα στοιχεία, πρέπει να προστεθεί ότι η ίδια η κληρονομία Picasso ανέφερε, στη σελίδα 3 του υπομνήματος με το οποίο εκθέτει τους λόγους της προσφυγής της ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, τα ακόλουθα:

«Το [ΓΕΕΑ] τονίζει κατ' αρχάς ότι οι ευρωπαίοι καταναλωτές θα αναγνωρίσουν ότι ο Picasso είναι ένας διάσημος Ισπανός ζωγράφος. Η προσφεύγουσα συμφωνεί με αυτή την άποψη» (« The Office firstly notes that PICASSO will be recognized by the European consumers as a famous Spanish painter. The Appellant shares this point of view.»)

37 Υπό τις συνθήκες αυτές, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να προσάπτουν στο τμήμα προσφυγών ότι έλαβε υπόψη με την προσβαλλόμενη απόφαση αυτή την τεκμαιρόμενη πρόσληψη του κοινού, την οποία ρητώς επιβεβαιώνει η κληρονομία Picasso με το προαναφερθέν υπόμνημά της. Υπό την έποψη αυτή, ο λόγος ακυρώσεως ομοίως δεν στηρίζεται στα πραγματικά περιστατικά.

38 Επομένως, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως δεν είναι βάσιμος.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94

Επιχειρήματα των διαδίκων

39 Οι προσφεύγοντες προβάλλουν έξι επιχειρήματα προς στήριξη αυτού του λόγου ακυρώσεως.

40 Πρώτον, οι προσφεύγοντες επικρίνουν το τμήμα προσφυγών επειδή στήριξε την απόφασή του στο τεκμήριο ότι, κατά την αγορά αυτοκινήτων και των μερών αυτών, ο μέσος καταναλωτής είναι ιδιαίτερα επιμελής και προσεκτικός. Εκθέτουν ότι το τεκμήριο αυτό αφορά μόνον το χρονικό σημείο της αγοράς, ενώ ακόμη και οι προσεκτικοί καταναλωτές, όταν έρχονται σε επαφή με τα σχετικά προϊόντα που φέρουν τα επίμαχα σήματα σε άλλες καταστάσεις πέραν αυτής της πωλήσεως, για παράδειγμα βλέποντας τα εν λόγω αυτοκίνητα στον δρόμο, θα μπορούσαν να σχηματίσουν την πεποίθηση ότι τα προϊόντα αυτά είναι κατά κάποιο τρόπο τα ίδια ή ότι υφίστανται οικονομικοί ή άλλοι δεσμοί μεταξύ των εμπορικών προελεύσεών τους. Το τμήμα προσφυγών παρέλειψε έτσι να λάβει υπόψη τη θεωρία που αποκαλείται «της συγχύσεως μετά την πώληση», μολονότι η θεωρία αυτή έχει γενικώς αναγνωριστεί στο δίκαιο των σημάτων, μεταξύ άλλων με την απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 2002, C-206/01, Arsenal Football Club (Συλλογή 2002, σ. I-10273). Οι προσφεύγοντες τονίζουν στο πλαίσιο αυτό ότι η έννοια του κινδύνου συγχύσεως περιλαμβάνει τον κίνδυνο έμμεσης συγχύσεως. Επιπλέον, προσάπτουν στο τμήμα προσφυγών ότι δεν ανέφερε τους λόγους στους οποίους στήριξε το τεκμήριό του όσον αφορά τον ιδιαίτερα επιμελή και προσεκτικό χαρακτήρα του ενδιαφερομένου κοινού.

41 Δεύτερον, οι προσφεύγοντες εκθέτουν ότι τα επίμαχα σήματα προσομοιάζουν τόσο οπτικώς όσο και φωνητικώς. Παρατηρούν ότι η οπτική, φωνητική και εννοιολογική ομοιότητα μεταξύ δύο σημάτων πρέπει να εκτιμάται βάσει συγκρίσεως των σημάτων αυτών, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η σύνθεση του ενδιαφερομένου κοινού, καθόσον ο τελευταίος αυτός παράγοντας λαμβάνεται υπόψη μόνον κατά τη συνολική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως.

42 Τρίτον, οι προσφεύγοντες αμφισβητούν την άποψη ότι η σημασία του εννοιολογικού στοιχείου του ονόματος «Picasso» υπερισχύει της φωνητικής και οπτικής ομοιότητας των επίμαχων σημάτων. Διευκρινίζουν ότι το λεκτικό σημείο PICASSO δεν έχει καμία σημασία σε σχέση με τα οικεία προϊόντα, ήτοι με τα αυτοκίνητα. Η άποψή τους είναι ότι το τμήμα προσφυγών έπρεπε να εξετάσει τον κίνδυνο συγχύσεως μόνον όσον αφορά τα προϊόντα αυτά και ότι δεν είναι προσήκον να λαμβάνονται υπόψη σημασίες που το σημείο αυτό μπορεί να έχει εκτός του πλαισίου των αυτοκινήτων. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, προσέθεσαν ότι η προσέγγιση σύμφωνα με την οποία το νόημα της λέξεως «Picasso» προσλαμβάνεται αυτοτελώς και νοείται πάντοτε ως παραπέμπον στον ζωγράφο και όχι σε

αυτοκίνητα θα μπορούσε να έχει ως συνέπεια την άρνηση της ικανότητας του σήματος αυτού να καταστήσει δυνατή τη διάκριση των προϊόντων αυτών, μολονότι έχει όντως καταχωριστεί από το ΓΕΕΑ. Επιπλέον, η προσέγγιση αυτή περιορίζει την προστασία του σήματος PICASSO, υπό την έννοια ότι θα μπορούσε να προβληθεί μόνον έναντι απολύτως πανομοιότυπων σημείων, καθόσον το σημασιολογικό περιεχόμενο της λέξεως θα εξουδετέρωνε πάντοτε τις οπτικές και φωνητικές ομοιότητες που το εν λόγω λεκτικό σημείο θα μπορούσε να έχει με ελαφρώς διαφορετικά σημεία.

43 Επιπλέον, οι προσφεύγοντες τονίζουν ότι το γεγονός ότι δύο σήματα είναι παρεμφερή από την άποψη ενός μόνον από τα κρίσιμα κριτήρια, όπως είναι το οπτικό ή το φωνητικό κριτήριο, μπορεί να αρκεί προς απόδειξη της υπάρξεως κινδύνου συγχύσεως.

44 Τέταρτον, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν λαμβάνει υπόψη τον κανόνα ότι η ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως πρέπει να γίνεται δεκτή τόσο πιο εύκολα όσο πιο διακριτικό είναι το προγενέστερο σήμα. Υποστηρίζουν ότι το λεκτικό σημείο PICASSO έχει υψηλό εγγενή διακριτικό χαρακτήρα, το δε γεγονός ότι το σημείο αυτό συνιστά επίσης το όνομα ενός διάσημου ζωγράφου δεν ασκεί συναφώς επιρροή κατ' αυτούς.

45 Πέμπτον, οι προσφεύγοντες φρονούν ότι, στη σκέψη 21 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κακώς το τμήμα προσφυγών έθεσε το ερώτημα μόνον ως προς το αν το ενδιαφερόμενο κοινό, ερχόμενο σε επαφή με το προγενέστερο σήμα, θα ωθείτο να σκεφθεί το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση. Κατά τους προσφεύγοντες, θα έπρεπε αντιθέτως να εξεταστεί αν το κοινό αυτό, ερχόμενο σε επαφή με το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση, θα μπορούσε να το συσχετίσει με το προγενέστερο σήμα. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν όμως ότι τούτο συμβαίνει εν προκειμένω, λόγω της ομοιότητας μεταξύ των επίμαχων σημάτων.

46 Έκτον, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι το τμήμα προσφυγών δεν κατανόησε ορθώς το επιχείρημα ότι η παρεμβαίνουσα είχε την πρόθεση να αντλήσει πλεονέκτημα από το προγενέστερο σήμα και να δημιουργήσει σκοπίμως σύγχυση μεταξύ των επίμαχων σημάτων. Αναγνωρίζουν ότι η ανακοπή στηρίζεται στο άρθρο

8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 και όχι στην παράγραφο 5 του ίδιου αυτού άρθρου, αλλά διευκρινίζουν ότι το επιχείρημα αυτό εντάσσεται στο πλαίσιο στο οποίο η κληρονομία Picasso είχε επικαλεστεί, κατά τη διαδικασία προσφυγής, το γεγονός ότι η παρεμβαίνουσα, κατά την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος, γνώριζε ότι επρόκειτο να προωθηθούν προϊόντα στην αγορά υπό το προγενέστερο σήμα.

47 Το ΓΕΕΑ και η παρεμβαίνουσα φρονούν ότι ο λόγος ακυρώσεως δεν είναι βάσιμος, καθόσον η διαφορά που υφίσταται μεταξύ των επίμαχων σημάτων αρκεί προς αποκλεισμό του κινδύνου συγχύσεως μεταξύ αυτών.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

48 Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου προγενεστέρου σήματος, ένα σήμα δεν γίνεται δεκτό για καταχώριση αν, λόγω του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας με το προγενέστερο σήμα και του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα δύο σήματα, υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης του κοινού της εδαφικής περιοχής στην οποία απολαύει προστασίας το προγενέστερο σήμα.

49 Κατά πάγια νομολογία, συνιστά κίνδυνο συγχύσεως ο κίνδυνος να μπορεί το κοινό να πιστέψει ότι τα επίμαχα προϊόντα ή υπηρεσίες προέρχονται από την ίδια επιχείρηση ή, ενδεχομένως, από συνδεόμενες οικονομικά επιχειρήσεις.

50 Κατά την ίδια αυτή νομολογία, ο κίνδυνος συγχύσεως πρέπει να εκτιμάται σφαιρικά, σύμφωνα με τον τρόπο κατά τον οποίο προσλαμβάνει το ενδιαφερόμενο κοινό τα επίμαχα σημεία και τα προϊόντα ή υπηρεσίες, λαμβανομένων δε υπόψη

όλων των κρίσιμων εν προκειμένω παραγόντων, ιδίως της αλληλεξαρτήσεως μεταξύ της ομοιότητας των σημείων και της ομοιότητας των προσδιοριζόμενων προϊόντων ή υπηρεσιών [βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Ιουλίου 2003, T-162/01, Laboratorios RTB κατά ΓΕΕΑ — Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), Συλλογή 2003, σ. II-2821, σκέψεις 31 έως 33, και την παρατιθέμενη εκεί νομολογία].

51 Εν προκειμένω, το προγενέστερο σήμα, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, του κανονισμού 40/94, είναι κοινοτικό σήμα. Συνεπώς, πρέπει να ληφθεί υπόψη, για την εκτίμηση των προϋποθέσεων που αναφέρθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, η άποψη του κοινού σε όλη την Κοινότητα. Δεδομένης της φύσεως των προϊόντων που προσδιορίζει το προγενέστερο σήμα, το ενδιαφερόμενο κοινό αποτελείται από τους τελικούς καταναλωτές.

52 Δεν αμφισβητείται ότι τα προϊόντα που διαλαμβάνονται στην αίτηση καταχωρίσεως σήματος και αυτά που προσδιορίζονται από προγενέστερο σήμα είναι εν μέρει πανομοιότυπα και εν μέρει παρεμφερή.

53 Πρέπει συνεπώς να εξεταστεί αν ο βαθμός ομοιότητας μεταξύ των επίμαχων σημείων είναι αρκούντως υψηλός για να μπορεί να θεωρηθεί ότι υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ των σημάτων. Όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, η σφαιρική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως πρέπει, όσον αφορά την οπτική, φωνητική ή εννοιολογική ομοιότητα των επίμαχων σημείων, να στηρίζεται στη συνολική εντύπωση που παράγουν τα σημεία αυτά, λαμβανομένων υπόψη, μεταξύ άλλων, των διακριτικών και κυρίαρχων στοιχείων τους [απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Οκτωβρίου 2003, T-292/01, Phillips-Van Heusen κατά ΓΕΕΑ — Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS), Συλλογή 2003, σ. II-4335, σκέψη 47, και την παρατιθέμενη εκεί νομολογία]. Συναφώς, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα των προσφευγόντων ότι η ομοιότητα μεταξύ δύο σημείων πρέπει να εκτιμάται χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η σύνθεση του ενδιαφερομένου κοινού, καθόσον η τελευταία αυτή πτυχή λαμβάνεται υπόψη μόνον κατά τη σφαιρική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως. Συγκεκριμένα, η ανάλυση της ομοιότητας μεταξύ των επίμαχων σημείων συνιστά ουσιώδες στοιχείο της σφαιρικής εκτιμήσεως του κινδύνου συγχύσεως. Πρέπει συνεπώς να πραγματοποιείται, όπως και η εκτίμηση αυτή, σε σχέση με τον τρόπο με τον οποίο το ενδιαφερόμενο κοινό προσλαμβάνει τα επίμαχα σημεία.

54 Όσον αφορά την οπτική και φωνητική ομοιότητα, οι προσφεύγοντες ορθώς τόνισαν ότι έκαστο των επίμαχων σημείων συντίθεται από τρεις συλλαβές, ότι περιέχουν τα ίδια φωνήεντα τοποθετημένα σε ανάλογες θέσεις και στην ίδια σειρά και ότι, εξαιρουμένων αντιστοίχως των γραμμάτων «ss» και «r», περιέχουν επίσης τα ίδια σύμφωνα τα οποία, επιπλέον, βρίσκονται σε ανάλογες θέσεις. Τέλος, το γεγονός ότι οι δύο πρώτες συλλαβές, καθώς και το τελευταίο γράμμα, είναι πανομοιότυπα έχει ιδιαίτερη σημασία. Αντιθέτως, η προφορά του διπλού συμφώνου «ss» διακρίνεται σαφώς από την προφορά του συμφώνου «r». Εντεύθεν συνεπάγεται ότι τα δύο σημεία προσομοιάζουν οπτικώς και φωνητικώς, αλλ' ότι ο βαθμός της φωνητικής ομοιότητας είναι μικρός.

55 Εννοιολογικώς, το λεκτικό σημείο PICASSO είναι ιδιαίτερα γνωστό στο ενδιαφερόμενο κοινό ως αποτελούν το όνομα του διάσημου ζωγράφου Pablo Picasso. Το λεκτικό σημείο PICARO μπορεί να κατανοηθεί, από ισπανόφωνα άτομα, ως προσδιορίζον, μεταξύ άλλων, ένα πρόσωπο της ισπανικής λογοτεχνίας, ενώ στερείται σημασιολογικού περιεχομένου για την πλειονότητα του ενδιαφερομένου κοινού που δεν είναι ισπανόφωνη. Επομένως, τα σημεία δεν προσομοιάζουν εννοιολογικώς.

56 Τέτοιες εννοιολογικές διαφορές μπορούν να εξουδετερώσουν, υπό ορισμένες περιστάσεις, τις οπτικές και φωνητικές ομοιότητες μεταξύ των οικείων σημείων. Για μια τέτοια εξουδετέρωση απαιτείται τουλάχιστον το ένα από τα επίμαχα σημεία να έχει, από την άποψη του ενδιαφερομένου κοινού, σαφή και καθορισμένη σημασία, οπότε το κοινό αυτό να μπορεί να την προσλαμβάνει άμεσα (απόφαση BASS, σκέψη 52 ανωτέρω, σκέψη 54).

57 Το λεκτικό σημείο PICASSO έχει, για το ενδιαφερόμενο κοινό, σαφές και καθορισμένο σημασιολογικό περιεχόμενο. Αντίθετα προς όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, η κρισιμότητα της σημασίας του σημείου για την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως δεν επηρεάζεται, εν προκειμένω, από το γεγονός ότι η σημασία αυτή δεν έχει σχέση με τα οικεία προϊόντα. Συγκεκριμένα, η φήμη του ζωγράφου Pablo Picasso είναι τόσο μεγάλη ώστε δεν μπορεί ευλόγως να θεωρηθεί, ελλείψει συγκεκριμένων περί του αντιθέτου ενδείξεων, ότι το σημείο PICASSO, ως σήμα για

αυτοκίνητα, μπορεί να υπερκαλύψει, στην αντίληψη του μέσου καταναλωτή, το όνομα του ζωγράφου ούτως ώστε ο καταναλωτής αυτός, ερχόμενος σε επαφή με το σημείο PICASSO στο πλαίσιο των οικείων προϊόντων, δεν θα λαμβάνει πλέον υπόψη τη σημασία του σημείου που αντιστοιχεί στο όνομα του ζωγράφου και θα το προσλαμβάνει κυρίως ως σήμα, μεταξύ άλλων, αυτοκινήτων.

58 Επομένως, οι εννοιολογικές διαφορές που χωρίζουν τα επίμαχα σημεία μπορούν, εν προκειμένω, να εξουδετερώσουν τις οπτικές και φωνητικές ομοιότητες που τονίστηκαν στη σκέψη 54 ανωτέρω.

59 Στο πλαίσιο της σφαιρικής εκτιμήσεως του κινδύνου συγχύσεως, πρέπει να ληφθεί υπόψη, επιπλέον, το γεγονός ότι, ενόψει της φύσεως των οικείων προϊόντων και, ιδίως, της τιμής τους και του έντονα τεχνολογικού χαρακτήρα τους, ο βαθμός προσοχής του ενδιαφερομένου κοινού, κατά την αγορά, είναι ιδιαίτερα υψηλός. Η προβαλλόμενη από τους προσφεύγοντες δυνατότητα ότι τα ανήκοντα στο ενδιαφερόμενο κοινό άτομα μπορούν επίσης να προσλάβουν τα οικεία προϊόντα σε καταστάσεις στις οποίες δεν δίνουν τόση προσοχή δεν αποκλείει τη συνεκτίμηση αυτού του βαθμού προσοχής. Συγκεκριμένα, η άρνηση καταχωρίσεως σήματος λόγω κινδύνου συγχύσεως με προγενέστερο σήμα δικαιολογείται από το ότι μια τέτοια σύγχυση μπορεί να επηρεάσει αδικαιολόγητα τους οικείους καταναλωτές οσάκις πραγματοποιούν μια επιλογή όσον αφορά τα οικεία προϊόντα ή υπηρεσίες. Επομένως, πρέπει να ληφθεί υπόψη, για την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως, το επίπεδο προσοχής του μέσου καταναλωτή κατά το χρονικό σημείο που προετοιμάζει και πραγματοποιεί την επιλογή του μεταξύ διαφόρων προϊόντων ή υπηρεσιών που υπάγονται στην κατηγορία για την οποία έχει καταχωριστεί το σήμα.

60 Πρέπει να προστεθεί ότι το ζήτημα του βαθμού προσοχής του ενδιαφερομένου κοινού που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για την αξιολόγηση του κινδύνου συγχύσεως διαφέρει από το ζήτημα που αφορά το αν οι μεταγενέστερες της καταστάσεως αγοράς περιστάσεις μπορούν να είναι κρίσιμες για να εκτιμηθεί αν υφίσταται προσβολή δικαιώματος επί σήματος, όπως τούτο αναγνωρίστηκε, όσον αφορά τη χρήση ενός σημείου πανομοιότυπου με το σήμα, με την απόφαση Arsenal Football Club (σκέψη 40 ανωτέρω), την οποία επικαλούνται οι προσφεύγοντες.

61 Επιπλέον, κακώς οι προσφεύγοντες επικαλούνται, εν προκειμένω, τη νομολογία σύμφωνα με την οποία τα σήματα τα οποία έχουν έντονο διακριτικό χαρακτήρα, είτε εγγενώς είτε λόγω του ότι τα σήματα αυτά είναι γνωστά στην αγορά, απολαύουν ευρύτερης προστασίας απ' ό,τι τα σήματα με λιγότερο έντονο διακριτικό χαρακτήρα (απόφαση SABEL, σκέψη 35 ανωτέρω, σκέψη 24, και απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Σεπτεμβρίου 1998, C-39/97, Canon, Συλλογή 1998, σ. I-5507, σκέψη 18). Συγκεκριμένα, η φήμη του λεκτικού σημείου PICASSO ως αντιστοιχούντος στο όνομα του διάσημου ζωγράφου Pablo Picasso δεν μπορεί να ενισχύσει τον κίνδυνο συγχύσεως μεταξύ των δύο σημάτων για τα οικεία προϊόντα.

62 Με βάση όλα αυτά τα στοιχεία, ο βαθμός ομοιότητας μεταξύ των επίμαχων σημείων δεν είναι αρκούντως υψηλός για να μπορεί να θεωρηθεί ότι το ενδιαφερόμενο κοινό μπορεί να πιστέψει ότι τα οικεία προϊόντα προέρχονται από την ίδια επιχείρηση ή, ενδεχομένως, από συνδεόμενες οικονομικά επιχειρήσεις. Επομένως, ορθώς το τμήμα προσφυγών θεώρησε ότι δεν υφίστατο κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ τους.

63 Όσον αφορά, τέλος, το επιχείρημα που προβλήθηκε με το υπόμνημα με το οποίο εκτέθηκαν οι λόγοι της προσφυγής ενώπιον του ΓΕΕΑ και σύμφωνα με το οποίο η επιλογή του σήματος την καταχώριση του οποίου ζήτησε η παρεμβαίνουσα δεν μπορούσε να χρησιμεύσει παρά στο να αντληθεί αδικαιολόγητο όφελος, κατά απατηλό τρόπο, από την εμπορική επιτυχία του προγενέστερου σήματος, ορθώς το τμήμα προσφυγών θεώρησε ότι το επιχείρημα αυτό είχε σημασία μόνο στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94, στο οποίο δεν στηριζόταν η ανακοπή.

64 Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί.

65 Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

66 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν το ΓΕΕΑ και η παρεμβαίνουσα, σύμφωνα με τα σχετικά αιτήματα των τελευταίων αυτών.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Forwood Pirrung Meij

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 22 Ιουνίου 2004.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. Pirrung